

Andra Adventssöndagen 2020

Förra söndagen, Första advent, fick jag förmånen att delta i mässan i Peterskyrkan med de nya kardinalerna som var samlade kring den helige fadern. I sin predikan pekade han på två nyckelbegrepp som kan hjälpa oss att fira advent på ett mer djuplodande sätt. Det låter kanske lite bättre på italienska: *vicinanza e vigilanza*, men det har samma kraft på svenska: närhet och vaksamhet. I advent försöker vi öppna oss mer och mer för den Herre som kommer oss närmare och närmare och vill förbli oss nära, ja, bli oss närmare än vi är oss själva. Adventstiden är en övning i att vaka och vänta på honom, att släppa ifrån oss allt som hindrar oss att gå honom till mötes. ”Låt inget här på jorden hindra oss att skynda din Son till mötes”, så bad vi i kollektbönen. Guds enfödde Son är i antågande för att födas in i vår värld som Jesus Kristus, vår Frälsare och Herre. Därför måste vi se om vårt hus. Både den inre och yttre julstädningen behövs för att bereda rum för honom. Med iver och vaksamhet får vi granska vårt sätt att leva, handla och tänka, så att ingenting hindrar Jesus att ta oss mer och mer i besittning. Herren är nära! Låt oss göra allt vad vi kan för att han skall få den främsta platsen i vårt liv och lysa upp vårt mörker med sitt ljus. Låt oss med stor glädje och hopp se fram emot hans ankomst. Låt oss skynda honom till mötes.

I dagens evangelium möter vi den som har till uppgift att bereda vägen för Jesus, Johannes Döparen. Redan i moderlivet hade denne Johannes hälsat Jesus med glädje. Hela hans livsuppgift är att bana väg för Jesus. Han står på gränsen mellan det gamla och det nya förbundet för att i hela Israels namn ta emot Jesus som Messias och hjälpa människor att i honom känna igen den utlovade Frälsaren. Denna uppgift uppfyller han också här och nu, för oss som tillsammans med honom väntar på Jesu födelse till världen. Han påminner oss om att advent är en ökentid, en tid i fasta och bot, då vi gemensamt omvänder oss och förändrar vårt liv på djupet. Johannes uppträdde ”ute i öknen och förkunnade syndernas förlåtelse genom omvändelse och dop” (Mark 1:4). Det är så Markus-evangeliet börjar: ”Här börjar glädjebudet om Jesus Kristus, Guds Son” (Mark 1:1). Det är denna stor glädje som måste ta oss helt i besittning och fördriva allt ont, allt mörker ur vårt hjärta. Därför måste vi med vaksamhet och öppenhet se på allt i vårt liv i Jesu ljus och vara beredda att göra avkall på allt som hindrar oss att leva i hans närhet och vänskap.

Samtidig som advent är en allvarets och omvändelsens tid är det en tröstens och glädjens gyllene tid. Att vänta på ett barns födelse är alltid en förväntansfull och glädjefull tid. Är det då Guds egen Son som skall födas, så blir det för hela skapelsen en nåd och glädje utan like. ”Herrens härlighet skall bli uppenbarad, och allt kött skall tillsammans se den”, säger profeten Jesaja (40:5). Som alla

profeter anar han vem som skall födas till världen för att förnya och frälsa den värld som är i så stort behov av detta. Jesaja tecknar redan de anletsdrag och pekar på de kännetecken som tillhör den kommande Frälsaren: ”Han för sin hjord i bet som en herde, han samlar lammen i sin famn och bär dem i sina armar, och sakta för han moderfären fram” (40:11). Vi får alla ansluta oss till denna förväntansfulla glädje som profetens ord utandas och låta vårt hjärta vaka och vänta i hopp och tillförsikt på den som kommer och skall förvandla jordens ansikte och vårt eget hjärta.

När Gud blir människa och träder in i vår värld, börjar något helt nytt. En ny skapelse tar sin gestalt mitt i den värld där vi lever och verkar. Till synes är det samma gamla verklighet vi lever i, men mitt i detta invanda bryter en ny värld fram. ”Efter hans löfte väntar vi på nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor. Därför skall ni, mina kära, medan ni väntar på detta, göra allt ni kan för att Gud skall finna att ni lever i frid, rena och oförvitliga” (2 Pet 3:13-14). Det är inte bara att passivt invänta Guds födelse till världen. Vi måste samtidigt göra allt vad vi kan för att sprida den frid och rättvisa, den försoning och godhet omkring oss som sedan skall få sin fullhet i Jesus Kristus. Vi kan alla bidra till den nya skapelse som är hans verk och gåva. Vår längtan efter att få ta emot Jesus gör oss mer aktivt engagerade för att göra hans budskap tydligt. Det är vi som skall födas på nytt genom honom. Det är för vår skull han föds till denna vår värld för att vi skall få födas till hans eviga värld.

”Trösta, trösta mitt folk, säger er Gud. Tala ljuvligt till Jerusalem och predika för det att dess vedermöda är slut och dess missgärning är försonad” (Jes 40:2). Vårt behov av tröst är stort och kan aldrig helt släckas, så länge vi lever på denna jord. Men det får inte göra oss handfallna och modlösa. Den tröst som Gud vill ge oss genom att bli människa och dela vår mänskliga verklighet gör oss i stället djupt engagerade för att sprida Guds godhet och sanning, till fullo uppenbarade i hans Son, omkring oss. Vi blir mer angelägna om att trösta och styrka andra i deras nöd och betryck än att själva få tröst. Just detta borde vara viktigt för oss nu under denna pandemi, när så många känner sig bortglömda eller isolerade. För oss alla borde det vara en hedersuppgift under denna adventstid att sprida hopp och tillförsikt till människor, som nu lever i mörker och betryck. Hur kan vi bäst konkretisera den grundhållning som ryms i adventstidens budskap och förmedla detta omkring oss? Som kristna har vi fått det stora förtroendet att bana väg för den Herre som är i antågande och kommer i ödmjuk gestalt. Han vill inte skrämma eller överrumpla oss. Stilla och försynt träder han in i vår värld för att ge den och oss alla det vi mest behöver och aldrig själva kan åstadkomma; nåd, frälsning, förlåtelse och evigt liv. Vi kan bara falla ner i tillbedjan och tacksägelse i väntan på det barn som Maria får bära i sitt jungfruliga sköte för världens räddning.